

rettelig, idet siden 1ste April d. A. 4 Skibe have anløbet Reykiavik uden islandsk Søpas og uden at medbringe den befalede Erklæring, naagtet disse Skibe vare befragtede af indenrigske Kjøbmænd, men, dersom der — saaledes som i disse Tilfælde er skeet — jævnlige skal indrømmes Dispensation fra Loven saaledes, at de Skibe, der ikke medbringe den oftnævnte Erklæring, i Regelen ville blive tilstedede Handel, vilde Bestemmelsen tabe al Betydning, uden at blive erstattet af en anden, hvilket efter Thingets Anskuelse vilde være en ligesaa mislig Følge.

Det kan vel efter Althingets Anskuelse ikke nægtes, at man bør være forsigtig med at foretage Forandringer i Love, som nylig ere udfomne, og at saadanne aldeles ikke bør tilstedes, med mindre der er tilstrækkelig Grund dertil, men, da Thinget maa ansee dette at være Tilfældet med den heromhandlede Forandring, der kun angaaer et enkelt Punkt, og da desuden Nogle af dem, der saavel paa Island som i Danmark have deeltaget i Forhandlingerne angaaende den nye Handelslov, have draget Hensigtsmæssigheden af den omhandlede Bestemmelse i Lov, og Erfaringen, som anført, har vist Nødvendigheden af en Forandring, har Thinget troet at burde andrage paa en saadan.

Med Hensyn dernæst til den Bestemmelse, som skulde træde istedetfor den, der saaledes foreslaaes ophævet, har Thinget formeent, at et Skib bør kunne erholde islandsk Søpas, naar det har de sædvanlige Skibspapirer i Orden, og at den Paagældende, der søger om at erholde islandsk Søpas, derfor istedetfor den ommeldte Erklæring bør vedlægge sin Ansøgning et lovligt Maalebrev tilligemed de andre Skibspapirer, hvoraf Skibets Navn, Hjemsted og Størrelse samt Skipperens Navn kan erfares, hvilke Papirer formeentlig ville være de samme i alle Lande og alle Skibe saaledes være forsynede dermed, hvorhos man til yderligere Sikkerhed kunde fordrø en Erklæring af Skipperen, uden at denne dog skulde behøve at være attesteret. Thinget er fremdeles vel gaaet ud fra den Forudsætning, at Maalebrevene i det Hele taget ere paalidelige, men,

for dog at opnaae den størst mulige Betryggelse i denne Henseende, har det foreslaaet, at en Maaling skulde kunne finde Sted, dersom Skibets Størrelse, saaledes som den er opgivet i Maalebrevet eller det i Overensstemmelse med samme udfærdigede Pas, skulde vise sig at være mindre, end hvad der svarer til den Ladning, som Skibet ifølge det danske Bestyvningsreglement har indført til Island eller udført derfra, eller dersom Dyrighederne paa Handelsstederne ellers dertil skulde finde Anledning, og at Pasgebyret da skulde erlægges efter den Størrelse, som var udfunden ved Maalingen, foruden en passende Betaling for Forretningen, hvilket Forslag i det Hele stemmer med Forskrifterne i Lov af 21de Marts d. A. angaaende Ophævelsen af den kongelige Gnehandel paa Færøerne. Endelig har Thinget formeent, at de af samme fremsatte Forslag skulde kunne betragtes nærmest som en Ændring af Kundgjørelsen af 4de December f. A., og, idet Samme med 11 Stemmer mod 6 har vedtaget at indgaae med et allerunderdanigt Andragende i den omhandlede Retning, har det indstillet:

1. Med 10 Stemmer mod 7, at Kundgjørelsen af 4de December 1854 maatte blive forandret derhen, at de Ansøgninger om at erholde islandsk Søpas, som indgives enten til Indenrigsministeriet — nu Justitsministeriet ifølge Bekjendtgjørelse af 31te October d. A. — eller til vedkommende Consul eller Dyrigheder, altid skal vedlægges et lovligt Maalebrev og andre Skibspapirer, som vise Skibets Navn, Hjemsted og Størrelse samt Skipperens Navn, hvilke Papirer blive at remittere med det udfærdigede Pas.
2. Med 9 Stemmer mod 4, at den Erklæring om Skibets Navn, Hjemsted og Størrelse m. m., som overensstemmende med Kundgjørelsen af 4de December f. A. og Lov af 15de April f. A. § 4 skal ledsage Ansøgninger om islandsk Søpas, for Fremtiden maatte være at udstede af Skipperen, og at Attestation af samme aldeles maatte bortfalde.